

אצבע על הדופק

ד"ר פיית' גולדברג, מנהלת רפואית באבן העזר

ידיד אבן העזר וישראל

אולריך מגיע פעמיים בשנה לישראל לאספה הכללית של חברי עמותת אבן העזר. בדרך כלל הוא מגיע כמה ימים מוקדם יותר, כך שיוכל לבלות זמן עם הדיירים, לנגן להם בפסנתר ולהיות זמין כדי לעודד את הצוות. הוא נבחר כחבר בוועד הבינלאומי של העמותה בשנת 1986, ולמעשה היה עוד לפני כן ידיד ותומך פעיל של בית האבות. אולריך הוא אדם שקט וצנוע. כשאני משוחחת איתו במשרדי, אני מתרשמת מדאגתו העמוקה והמעשית לא רק לבית אבן העזר, אלא גם לעם היהודי ולמדינת ישראל.

אולריך הגיע לאמונה בישוע בהיותו בן 15, לאחר ששמע את בילי גראהם באספה שהתקיימה בשטוטגרט, גרמניה. הוא החל להיות פעיל יותר בקהילה המתודיסטית שבה גדל, ועזר בעבודה בקרב הילדים. כשסיים את לימודיו בבית הספר, הוא החליט ללמוד תיאולוגיה ולשמש כרועה קהילה. הוא למד עברית מקראית ויוונית כך שיוכל ללמוד את התנ"ך ואת הברית החדשה בשפות המקור. בלמדו את כתבי הקודש הלכה וגברה בו ההכרה, שעם ישראל הוא עם שאלוהים בחר בו והבדיל אותו מיתר העמים למטרות ספציפיות.

אולריך מנגן לדיירים

אולריך נולד בשנת 1948, שנים ספורות לאחר סיום מלחמת העולם השנייה, בעת שהתגלו מלוא הזוועות של השואה. אביו של אולריך שירת בצבא הגרמני בצרפת ובאוקראינה. "הדור שלי גדל נבון ומתוסכל מן השאלות שלא קיבלו מענה מצד הדור המבוגר מאיתנו. כיצד ייתכן שהוריי והוריהם נלכדו באסון הנורא של השואה? ואיפה הייתה הכנסייה בתקופת השואה?" אמר אולריך. "השאלות האלה הטרידו אותי".

בעת שאולריך עבד כרועה עדה בקהילה מאוחדת באסן, הוא פגש את גב' קאופמן בת ה-80, שהייתה חברה בקהילתו. היא הייתה אשה בעלת אופי חזק, שעזרה להסתיר יהודים בתקופת השואה. אחרי המלחמה הרגישה הגב' קאופמן אשמה לא רק על מה שעולל העם הגרמני ליהודים, אלא גם על מה שלא עשו רוב המאמינים המשיחיים בגרמניה. היא התחילה לארגן סמינרים חודשיים כדי ללמד את הקהילות על אודות עם ישראל וכתבי הקודש. בשנות ה-50 היא התחילה לבקר בישראל וקשרה קשרים עם מאמינים מקומיים בארץ. היא גם צירפה ידידים לביקוריה כדי לחשוף אותם למה שקורה בישראל. באמצע שנות ה-70 היא הצטרפה לידידים המייסדים של בית אבן העזר וייסדה חוג לקידום בית האבות (Foerderkreis). חברי חוג זה תומכים בבית האבות בתפילה ובתקציבים מאז 1977.

עם פרישתה לגמלאות, ביקשה הגב' קאופמן מאולריך להמשיך בפועלה בקרב החוג לקידום בית האבות. אולריך קיבל על עצמו את התפקיד ללא היסס ובמלוא המחויבות. "זו הייתה החלטה ששינתה את חיי ועיצבה אותם. אני חש שלאחר השואה הוטלה על בני דורי מלאכת התיקון והאיחוי והתמסרתי כול-כולי למלאכה זאת. אני רואה את עצמי כחוליה מקשרת בין הכנסייה ובין העם היהודי, כמליץ ליהודים משיחיים שלא תמיד מתקבלים על ידי הכנסייה", סיים אולריך.

בעקבות השיחה עם אולריך, הייתי רוצה להוסיף עוד מספר דברים במאמר זה (אני לא אוהבת שמגבילים אותי בספירת מילים). אך ברצוננו לנצל הזדמנות זו לומר תודה לאולריך ולחברי ה'פרדרקרייס' – חוג ידידי אמת של אבן העזר.

לחם ודגים - דברי הגות גיוני חורי, מנכ"ל בית האבות

המושג 'פרויקט' הפך להיות מילת קסם - מוצר שניתן לכמת אותו בזמן ובכסף - עם נקודות התחלה וסוף ברורים. לא פעם זוהי גם הגישה שלנו האחד כלפי השני. לעומת זאת, החזון נובע מקריאה ברורה של אלוהים, עם נקודת התחלה ברורה, אך ללא נקודת סוף וללא מגבלות של זמן וכסף. כך אלוהים מתייחס אלינו: הוא ידע אותנו מקדם, קרא אותנו בשם, ויעד אותנו ככאלה שהנצח לפניהם - כל זאת במחיר היקר שלא ניתן לכמת אותו - במחיר דם המשיח. הבנה זו צריכה לשנות את כל השיקולים וסדרי העדיפויות בחיינו, כשאנו משרתים "אלוהים של חזון", ולא של פרויקטים. לפעמים המוכנות לשרת את אלוהים היא מתוך רצון (ואולי התלהבות) והיא מתחילה בתגובה "הנני שֶׁלְחָנִי" לשמע הקריאה: "אֶת-מִי אֶשְׁלַח, וְמִי יֵלֶךְ-לְנֹ" (ישעיהו 8). במקרים אחרים בה התגובה היא פחות מתלהבת (כמו יונה), אלוהים פשוט מצווה - קום לך! אבל אז מגיעה השגרה, שהיא בדרך כלל פחות מלהיבה עד כדי מכבידה (שרבים מאתנו מכירים היטב). כאן המוכנות להמשיך ולשרת את המשיח בהתאם לקריאה, היא משום ש-אֶהְבֶּת הַמְּשִׁיחַ דוֹחֶקֶת בְּנוֹ (ב קורנינתים ה 14) - אהבה למשיח שפועלת בנו ודרכנו. זהו הכוח המניע שצריך להפיח בנו התלהבות מידי יום ביומו. אחד הפסוקים האהובים עלי בעניין זה, הוא דברי העידוד של דוד לשלמה בדה"א כח 20: "חֲזַק וְאֶמֶץ וַעֲשֵׂה--אֶל-תִּירָא, וְאֶל-תַּחַת: כִּי יְהוָה אֱלֹהִים אִלֵּהי, עִמָּךְ--לֹא יִרְפָּךְ וְלֹא יַעֲזֹבְךָ, עַד-לְכָלוֹת כָּל-מְלָאכֶת עֲבֹדַת בֵּית-יְהוָה."

את הדברים האלה אנו משתדלים להזכיר גם לדיירים היקרים שלנו. אכן העזר הוא לא פרויקט הסיום עבורם, אלא שלב נוסף ב-"חזון" הנצחי של אלוהים - מְלָאכֶת עֲבֹדַת בֵּית-יְהוָה!

זוהי הזדמנות נוספת לומר תודה לכל מי שממשיך לתמוך בנו בדרך זו או אחרת, כדי לאפשר לנו להפוך את החזון הזה למציאות יומיומית עבור הדיירים שלנו.

מה חדש?

כריסטי ליוינגסטון, מזכירת בית האבות

אנטואנט פרצה למשרדי ובידה דף נייר, "בבקשה הדפיסי לי 20 עותקים!" "דחוף!". היא הגישה לי עותק ואמרה שמדובר בשיר שכתבה. בראש העמוד כתבה בכתב-ידה "דחוף!". תהיתי מה יכול להיות דחוף כל כך, ולכן התחלתי לקרוא את המסמך מיד.

אנטואנט ברוכת כישרונות. היא התחילה לכתוב לאחר שהגיעה לבית האבות שלנו. ידיד שלה הציע לה לעשות זאת, והוא גם קיבץ את הטקסטים שכתבה במשך שנים אחדות ופירסם אותם כספר. השיר הזה היה הראשון שכתבה בעברית ולא בצרפתית. אנטואנט היא אדם ספונטני מאוד ואוהבת לחלוק עם אחרים את מה שניתן לה כהשראה. היא חילקה מיד עותקים של השיר לדיירים ולצוות הבית. השיר נגע בליבה של העובדת הסוציאלית שלנו עד כדי כך שהיא דיברה על כך בשעת

"חזון" אני לא יכול לעשות את זה לבד
אני זקוק לעצמתי
"מי אתה?"
"אני האזון. ואני זקוק לעצמתי חזון"
אני לא יכול לעשות זאת לבד
"אתה אלוהים, הופא שאים ואפל, ואתה זקוק לעצמתי"
כן. אני עומד לפתח וזופק.
האם תפתחי את חיה כזו שתוכלי לעזור לי?
הקצירי רב, והפולאים מלסינו חזון אני זקוק לעצמתי"

המוסיקה השבועית שלנו. "כיצד אנו יכולים לעזור לאלוהים?" שאל אחד הדיירים, וכל אחד הציע רעיון משלו. אלוהים פועל רבות באמצעות בני אדם. כשאנחנו מצייתים לאלוהים ומאפשרים לו לפעול דרכנו, הוא עושה דברים גדולים. אנחנו יכולים לשקף את אהבתו, ולעזור בייחוד לאלה שאינם יכולים לעזור לעצמם. זאת הייתה הדעה הרווחת בדיון שניהלנו באספה. אך נוסף על כך, קיבלנו הזדמנות לראות לליבה של אנטואנט. היא הביעה את לב אלוהים לזמננו אנו. האווירה המיוחדת שיצר שיתוף המחשבות הזה, הייתה חמה ומבורכת עד כדי כך, שהיו דיירים שלא רצו לחזור לחדריהם עם סיום האספה. "למה אנחנו לא יכולים להמשיך? הזמן עבר כל כך מהר! אני רוצה להישאר כאן!" אמרה רחל.